

ה' טבת ה'תש"ע

התיחסות ל"מכתב לחרדים" של יוסף קלנר-סעיף ד'

בסעיף ד' של מכתבו תוקף קלנר את התבטאותו המזלזלת של הכותב אליו לגבי חוקי המדינה וז"ל: "ביחס להתבטאותך המזלזלת בחוקי המדינה תוקף חוקי המדינה הוא הסכמת הכלל עפ"י נבחריו. ולשלילתם העקרונית, גם במקום שהם אינם נגד דיני התורה, ישנה לכה"פ "ריח" של מרידה בכלל. ובענין זה ע' האריכות הגדולה בהעמק שאלה בשאלות ס' קמב סק"ט, דהמרירה בכלל היא כמרירה בד'. ועיין היטיב בדבריו דאנשי יבש גלעד נתחייבו מיתה על מרידתם בכלל אף שהמדרש

והמפרשים אומרים שהסיבה שנהרגו כל עשרות האלפים מישראל במעשה פלגש בגבעה היה משום ע"ז שהיתה בידם (ע' ירושלמי סוף ברכות ובפי' מבעל חרדים שם שבתקופת אלקנה - שהיה, לפי פשטות המקראות, מיד אחרי פלגש בגבעה - היה כל העם נמנע מלעלות לרגל - אלקנה היה זה שבדרכי נועם ואהבה החזיר אותם בתשובה - וע' [סנהדרין קג](#)). ובאגדת בראשית, שבתקופתו "עשן פסל מיכה ועשן שילה היו מתערבין". ובב"ב דור השופטים היה דור ששופט את שופטיו וכו') ועם כל זה כאשר לא נשמעו בני יבש גלעד ובני בנימין להסכמת הכלל נתחייבו כדין מורדים במלכות הכלל - מיתה. ועש"ע דדין זה יש אף למי שלא מתכוון לכך, כדין רודף. ע"כ סבורני דלמיחש מיבעי, להמנע מסגנון התבטאות ומחשבה זה. כשאין מלך חוזרים דיני משפטי המלוכה הכלליים אל מנהיגי האומה. עיין מאירי סנהד' נב: דיני המלכות קיימים בכל זמן, ואף בכל דור ודור יש רשות למנהיגי הדור, גדולי הארצות, לענוש ולהרוג דרך הוראת שעה וכו', וזהו שנרמז בתורה אל השופט אשר יהי' בימים ההם. (יפתח בדורו). וע' דרשות הר"ן דרוש יא - כאשר לא יהיה מלך בישראל השופט יכול ללשון הכוחות, כח השופט וכת המלך. וע' שו"ת חת"ס או"ח ס"ס ר"ח שגדעון (מקלי עולם) מדין מלכים ומלחמותיהם הרג את היהודים המורדים בצבאו - אנשי סוכות ומגדל פנואל. משפטי המלוכה בישראל הם לא רק מה שהוא כבוד המלך כ"א גם כל דבר כללי הנוגע לאומה וכל תיקון הוראת שעה נגד עושי עולה. כמבואר ברמב"ם פ"ג דמלכים ופ"ח דסנהדרין. וכך גם עולה משו"ת הרדב"ז ח"ג תקט. ומעורר מקורות רבים. ע"כ.

גם בסעיף זה של מכתבו ממשיך קלנר עם המשוואה המגוחכת והכל כך אבסורדית לפיה גם הכופרים בכל עיקרי התורה והמומרים להכעיס לכל התורה כולה אשר בכל מקורות היהדות מוגדרים כמי שהוציאו עצמם מכלל ישראל המה "כלל ישראל" ואם חלילה מתייחס מאן דהו למלכות המינוח שהקימו למען לא תהיה כפירתם ומרידתם טמונה בלבם אלא תפרסם לעיני העולם כולו באופן אשר יגרום חילול ה' באופן אשר לא היה כמותו מעת היות ישראל לעם ולמען הפיכת כלל ישראל לכופרים גמורים כמותם בזלזול הרי "ריח" של מרידה בכלל ישראל יש כאן. את הריח הנורא שיש למרידה כל כך נוראה בקב"ה ע"י מלכות של מינות תחת השם ישראל ועוד בארץ ישראל לא מריח קלנר המבושם מכל עבר מניחות הכפירה הציונית ואביזרייהו הדתית שאינם מניחים לריח נורא זה לחדור לנחיריו. גם כאן מעמיד קלנר פני חכם הנשען על "מקורות" כשהפעם האילן הגדול הינו מרן הנצי"ב מוולאז'ין

בספרו הנפלא "העמק שאלה" על השאלות שאילתא קמב'. שם מקשה הנצי"ב מי נתן רשות להרוג את שבט בנימין מחמת שלא רצו למסור החוטאים במעשה עינוי הפילגש בגבעה לאחיהם. אחרי שמביא הנצי"ב את תירוץ הרמב"ן כותב וז"ל: "ויותר ראוי לומר דזה ברור דתקנת כלל ישראל בין עובדי כוכבים במלחמותיהם היה כאשר היתה אגודתם על הארץ ביסוד חזק לעזור זה את זה, וכיון שחלק לבם של שבט אחד לצאת מן הכלל היה קרוב הדבר שיחזיקו ידי עובדי כוכבים ויפתחו שערי א"י ואין לך סכנת נפשות יותר מזה, והיינו שאמר פנחס לשבטי ראובן וגד ובה' אל תמרודו ואותנו אל תמרודו וגו', דמרידה בכלל ישראל היה חייב עונש מצד רודף כמו מרידה בה' הגורם לסלק שכינה מכלל ישראל ומסכנים את הכל כמו שאמרו הלא עכן בן זרח מעל בחרם ועל כל עדת ישראל היה קצף, והשוו שני המרידות בעונש אחד".

לא רק שאין בדברי הנצי"ב שום ראיה המחזקת במשהו את דברי קלנר [שהרי שם הפרישה מן הכלל לא היתה באופן של זלזול בכופרים אלא אדרבה ע"י מתן גיבוי לחוטאים ואי הסכמת שבט בנימין לבער הרע מקרבם ושם מיירי שענין הפרישה גורם לסכנת נפשות] אלא שדבר גדול מלמד אותנו כאן הנצי"ב בענין חומרת המרידה בה' והוא שהמורד בה' מסכן את כלל ישראל עד כדי שנקרא רודף את כלל ישראל ורואים להדיא בדבריו שכשפנחס מזהיר את שבטי ראובן וגד וחצי שבט המנשה הוא מקדים להזהירם על המרידה בה' ורק אח"כ על המרידה בכלל באופן שברור שאם יש "כלל" המורד בה' אזי הפרישה ממנו מחוייבת ואילו קלנר מחוסר דעת בא ואומר כי צריך להיות חלק מהכלל המורד בה' ולא לפרוש מהכלל כיון שהפרישה מהכלל היא כמרידה בה' ולא שם לב שדבריו סותרים זה את זה ומתעלמים לגמרי מדברי הנצי"ב. ואדרבה צא ולמד שבזמנים מתוקנים כשיד הכשרים שבישראל היתה תקיפה התיחסו למורדים בה' ולמחפיים עליהם בצורה שכלל ישראל חגר חרבו להלחם בהם ולהרגם בעוד שקלנר מטיף לאהבתם ולהתחברות עמהם עד כדי הפיכתם ל"כלל ישראל" והשוואתם לשופטי ישראל ולמלכיהם (להבדיל אלף אלפי הבדלות) והגדרת חוקיהם שבדו מלבם מתוך מרידה גלויה בתורה ובנותנה המפקיעה מהם שם ישראל "הסכמת הכלל עפ"י נבחריו". וכבר אמרו חז"ל שמעלת שם ישראל היא רק לאחר קבלת התורה וכדאיתא במדרש [תנחומא, וארא סי' א'] וז"ל: "וידבר אלהים אל משה ויאמר אליו אני ה', וארא אל אברהם וגו' (שמות ו' ב' ג'). זש"ה שמעה עמי ואדברה ישראל ואעידה בך וגו' (תהלים נ ד). אמר ר' יוסי ב"ר סימון עד שלא עמדתם על הר סיני וקיבלתם את תורת, ישראל הייתם נקראים, כשם שאומות העולם נקראים סבתכא ורעמה, אבל כשעמדתם על הר סיני, וקבלתם את תורת, נקראתם עמי, שנאמר שמעה עמי ואדברה"

כך שמי שפורש מהתורה הקדושה וכל שכן מי שמורד בה בריש גלי או כופר בה לא מייצג ולו ביצוג כלשהו את "כלל ישראל" ואינו ממנץ כלל ישראל ואין החוקים שבזדה מלבו מכלל "הסכמת הציבור ונבחריו" אלא מכלל "הסכמת הכופרים המורדים והגויים ונבחריהם הלסטים אשר כיוצא בהם" ואם שבפיו ובמעשיו צריך לשקול בפלס מתי לתת ביטוי לזלזול ולמאסה בחוקיהם ובכלל אורחותיהם הרי שבדעתו ובהכרתו של איש ישראל ביזוי זה הכרחי בכל רגע ורגע והיכא שלא בז לכפירה ולנושאי דגלה הרי זה בז לאמונה שהיא יסוד קיומו בזה ובכא.

למאמר זה התפרסמו 0 תגובות.